

A történelmi kutatások pár évvel időszámításunk előttre, mégpedig nyár végére, ősze elejére teszik Jézus születésének valódi időpontját. Ez a bizonytalanság mit sem von le a nagybetűs Karácsony lényegéből.

Jelenünkben a világból érkező információk nagy része rossz hír. Természeti katasztrófák, árvíz, tűzvész, balesetek, háborúk, olyan ismertetések, amelyekről nem tudjuk megállapítani, hogy igazak-e, vagy valakinek valamilyen érdeke fűződik ahhoz, hogy ne derüljön ki az igazság. Mikor hallottunk utoljára jó hírt? Olyan jó hírt, amelyből senki nem marad ki?

A pásztorok a zsidó nép megvetett, szegény rétegéhez tartoztak, például nem tanúskodhattak, mert nem tartották őket megbízhatónak. A vámszedőkhöz, tolvajokhoz hasonlóan kizárótnak érezhették magukat. Isten mégis úgy gondolta, hogy nekik mondja el először a jó hírt. Nem is akárhogyan. A sötétbe beleragyogott az Úr angyalának fénye! Biztosan nem tudták mire vélni a közelgő fényességet. Ki ne ijedt volna meg? Én biztosan.

Mi mitől, kitől szoktunk félni, megijedni? Sajnos sokan félnek; kicsi korukban az éretlen, esetleg alkoholista szüleiktől; vagy megijedünk egy-egy váratlan helyzetben: közlekedési, iskolai, vizsga-, munkahelyi, betegség, gyászhelyzetben stb. Mindenki gondolatban hozzáteheti most a saját félelmeit, ijedelmeit.

Minden félelemre azt mondja az Úr Angyala: „Ne féljete! (A Bibliában 365-ször szerepel ez a mondat. Jut minden napra!) Mert nagy örömet adok tudtul néktek, és majd az egész népnek. Megszületett ma a Szabadítótok!” (Más fordításban: Üdvözítő, Megváltó, Megtartó.) A pásztorok egyik ámulatból a másikba eshettek, pláne, amikor a hírnök mögött angyalok serege kezdett énekelni. Az öröm ígérete, a látvány, a földöntúli zene, az ének szövege felborított minden ember törvényszerűségeit. Az angyalok szavai nem az örömről szólnak, hanem örömet hoznak.

Az igazi karácsony ma is beleragyog a hétköznapi szürkeségébe, és ma is örömet akar adni. Csak nyitott szemmel, nyitott lélekkel láthatjuk meg a csodákat. Az igazi öröm kizökköztet a megszokottságból. A pásztorokat is megmozdultak, eldöntötték, hogy elindulnak, hiszen valami betöltötte a szívüket, tele voltak a látottak, hallottak varázsával, meg akartak bizonyosodni arról a jelről, amelyről a követ beszélt, s aki nem más, mint egy magatehetetlen csecsemő. Hát nem a várakozásnak megfelelően jött el a Messiás, az már biztos.

Isten közösséget vállalt a mi emberi testünkkel! Hogy ez milyen lehet egy szabad, határtalanul szerető Lény számára? Hogy ezt kicsit is megsejtsem, számomra közelebb hozta a következő gondolatmenet:

A minap sétáltam két barátnőmmel a közeli kiserdőben, és beszélgettünk arról, hogy mely állatok a legintelligensebbek. „Tudtátok, hogy a polip, a disznó, a holló a 10 legokosabb állat között van?” – kérdezte egyikőnk. Elgondolkoztam, ha mi emberek segíteni akarnánk a disznók vagy a polipok közösségének, megértetni velük, hogy milyen az igazi szeretet ott, közöttük, akkor vállalnunk kéne velük a sorsközösséget egy disznóiban, kismalacként megszületve, vagy a tenger mélyében kis polipként életre kelve, és disznónyelven, polipul „elmondani” nekik, hogy mi is az, ami megoldást hoz a életükbe. Nem lenne rózsás feladat...

Jézus vállalta, eljött közénk, disznók, pardon, emberek közé. Isten született közénk! A Határtalan egy kicsi újszülöttben, önként vállalt korlátokat. A felfoghatatlan jelentőségű születés

tényét, Isten jóságát dicsőítették a mennyei seregek. A pásztorok befogadták az örömhírt. Nem azon tépelődtek, hogy elég jók-e, alkalmasak-e a csodák megéléséhez, továbbadásához, hanem érdeklődve elindultak megélni a csodát. Isten nem az alkalmasokat hívja el, hanem az elhívottakat teszi alkalmassá!

A mostani Karácsony legyen mindannyiánk számára találkozás Istennel, azzal az Istennel, aki vállalta a földi disznóóli körülményeket, aki életével elénk élte az irgalmat, aki szeretetével fel akar emelni magához; aki minket is elhív, és alkalmassá akar tenni, hogy karácsonyi örömünk csorduljon túl, és osszuk meg azokkal, akik híján vannak ennek.

Kálmán Márta, Budapest

[Lorenzo Monaco \(Piero di Giovanni\)](#): A születés
(Kb. 1406-10)